

MICHAEL MANSFIELD

RÉNSZIGET

adamo books kiadó

Michael Mansfield
Rémsziget

Kiadó: Adamo Books Kft.
5540 Szarvas, Gyóni Géza utca 11.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: Pavuk Péter

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2016

ISBN 978-963-387-112-6

Borítót készítette: Mészáros Mihály
Tördelte: Markó Richárd
Korrektor: Alapi Judit

© Michael Mansfield, 2016

ELŐSZÓ

FBI-központ, Honolulu, Hawaii
2002. július eleje

Terence Warmick, az FBI Hawaii-részlegének igazgatója, és a különleges haláleseteket kutató csoport vezetője némán meredt az asztallapon heverő dossziéra. Nem tükröződött vonásain semmiféle érzelem, mint ahogy a nagy ürességen kívül nem is érzett semmit. Ez leginkább akkor fordult elő vele, ha elégedetlen volt, ahogyan most is. Homlokáról, ahol az ezüstben játszó haj egyre nagyobb bőrfelületet hagyott szabadon, patakokban csorgott a verejték, noha a klímaberendezés hörögve fújta rá a hűvös levegőt.

Az íróasztala előtt áldogáló férfi, Jason Hobbard különleges ügynök kényelmetlenül kezdte érezni magát ettől a ridegségtől. Jól ismerte Warmickot és azt a tulajdonságát is, hogy szereti kínos helyzetben tartani beosztottjait. Most azonban Hobbard úgy érezte, sürgősen minden pózolás, mert a feladatot, amivel megbízták, a maga részéről elvégzettnek tekintette.

– Nos, Jason... – szólalt meg végül az igazgató. – Tudja, én a baptistáknál nőttem fel Tennessee-ben. Nyilván tudja, miről híres Tennessee, ugyebár?

– A zamatos whisky jut eszembe elsőként, uram.

– Nem is tévedett. A környéket tényleg erről ismerik. És Elvisről se feledkezzünk meg. De hogy még jobban szélesítsem ismeretét, elmondom, hogy ezekenkívül a szikár déli vallásos nevelésről is nevezetes a hely.

– Értem, uram. Ez nagyszerű. De némiképp eltértünk a tárgytól.

– Nem egészen, Jason – folytatta az igazgató, miközben megtörölte izzadságtól fényes homlokát. – Tudja, ezzel azt akartam jelezni, hogy én igazán nem vagyok szkeptikus és hit nélkül való ember. Sok olyat is elhiszek, amit a hétköznapi elme képtelen lenne elfogadni. De vannak dolgok, amik még az én hitemet is kikezdi.

– Ezzel nyilván azt akarja mondani, uram, hogy a jelentés sántít valahol.

– Nem, Jason. Én csak azt mondom ezzel, hogy ez a jelentés egyszerűen olyan mértékben hibás, téves és értelmezhetetlen, amennyire csak lehet! És leginkább azért ilyen, mert ön semmiféle kapaszkodót nem ad az érdemi nyomozáshoz. De ha a személyes véleményemre kíváncsi, ez az egész, amit idetolt élém, nem több mint gyújtósnak való papírhalom, amit a farmomon a legközelebbi grill-partin fel is fogok használni. Ennyi.

Hobbardegyik lábáról a másikra állva feszengett, mint egy készületlen diák a katedrán. A dossziét nézte, ami idegenül, szinte kipelengérezve feküdt a hatalmas íróasztal közepén. Az ügynök már akkor tudta, hogy nincs minden rendben, amikor belépve a szobába, megpillantotta ott. Nagyon is jól tudta, hogy ez rossz jel. Ha főnöke elégedett lett volna a munkájával, most maga elé helyezve lapozgatná az anyagot. Majdhogynem nevetetnékje támadt, amikor arra gondolt, hogy vajon akkor mit szólna Mr. Warmick, ha a képtelen mesének tűnő teljes történetet írta volna le a lapokra a maga kendőzetlen valóságában.

– Elismerem, uram, hogy a jelentésem nem utal egyértelműen az indokokra. De tudnia kell, hogy semmiféle határozott okot nem találtam a három és fél napos, folyamatos és megfeszített kutatómunka során. Eltűntek... egyszerűen eltűntek azok a személyek... élve vagy holtan. És senki sem tudja, hogy hová.

– Meg kell mondanom, Jason, kizárólag arra tudok gondolni, hogy valamely nyilvánvaló ok elkerülte a figyelmét. Mint jóakarója mondom, nem szerez elismerést a dekoncentrációval ezen a pályán, barátom. Meggyőződésem, hogy a megoldás sokkal egyértelműbb, mint hinnénk. Úgy gondolom, ekkora apparátussal mindenképpen meg kellett volna találni a dolog nyitját.

Hobbardegyik lábáról a másikra állva feszengett, mint egy készületlen diák a katedrán. A dossziét nézte, ami idegenül, szinte kipelengérezve feküdt a hatalmas íróasztal közepén. Az ügynök már akkor tudta, hogy nincs minden rendben, amikor belépve a szobába, megpillantotta ott. Nagyon is jól tudta, hogy ez rossz jel. Ha főnöke elégedett lett volna a munkájával, most maga elé helyezve lapozgatná az anyagot. Majdhogynem nevetetnékje támadt, amikor arra gondolt, hogy vajon akkor mit szólna Mr. Warmick, ha a képtelen mesének tűnő teljes történetet írta volna le a lapokra a maga kendőzetlen valóságában.

ő ebben, csak hát... Nem talált más okot. De ha el is ragadta a szenvedély, uralkodott magán.

– Kérem, uram! Azon a napon hatszázhuszonhét ember tűnt el nyomtalanul arról a szigetről! A megkérdezettek közül senki sem tudott egyértelmű magyarázatot adni. Némelyik valami gyors lefolyású járványról beszélt, mások életre kelt holttestekről, akik végül köddé váltak. Nyilvánvalóan lódítottak, de az én helyzetem sem volt irigylésre méltó. Képtelen voltam kihámozni a valóságot ezekből a vallomásokból. Elismerem, meghaladta az erőmet.

– Ezek szerint, beismeri a saját alkalmatlanságát, Jason! Ne haragudjon, de meg kell mondanom, új vizsgálóbizottságot küldök arra a szigetre. És természetesen nem az ön vezetésével.

Hobbarad ádámcsutkája fel-le mozgott az idegességtől és a sűrű nyelési ingertől. Valóban egy hajszál választotta el attól, hogy kirobbanjon belőle az indulat. Azonkívül a fura, újszerű rosszulléte is feléledt. Behunyta a szemeit egy pillanatra, hogy kikergesse magából a szédülést.

– Tegye azt, uram! De hangsúlyozom, ők sem fognak magyarázatot találni. Senki! Senki sem tudja valójában, hogy mi is történt a Rémszigeten!

Warmick kőkemény tekintete megfakult a szó hallatán.

– Hol? Hogy mondta? Milyen nevet említett?

A klíma zümmögését kivéve hideg csend telepedett a szobára, mintha az elhangzott név már önmagában is képes lenne arra, hogy megfagyassza a léghőmérsékletet. Az ügynök megnyálazta az ajkát, és megismételte Warmick utolsó szavát.

– Rémsziget. Így emlegette valaki a tanúvallomásában. Egészen pontosan a rendőrfőnök, John Hulaie. És a jelentésben szereplő angol bűvár is így nevezte a helyet.

Warmick pillanatnyi érdeklődése ismét alábbhagyott, újra Hobbaradnak esett ellenségesen.

– Rémsziget! Rémsziget, eltűnt tetemek, mágia és tudom is én, mi még! Remélem, maga nem adott hitelt ennek a mesének, Jason!

Remélem, nem ment el a józan esze felnőtt ember letére! Ráadásul kormánytisztviselő letére! Talán nem kezd már maga is lidérceket látni, meg legendákban hinni! Ne akarja, hogy pszichikailag is alkalmatlannak minősítsem, és felfüggeszsem a feladatvégzés alól. Éppen elég az, hogy munkája eredménytelen és értelmetlen!

Hobbard végképp megalázónak érezte, hogy úgy beszélnek vele, mint egy frissen végzett, kezdő ügynökkel. Úgy gondolta, inkább visszakozik, hogy minél hamarabb távozhasson az oroslánbarlangból. Még ha egy fejjel rövidebben is.

– Természetesen nem, uram! Nem hiszek semmi ilyesmiben! A legendák igazán távol állnak tőlem! Csak a tények érdekelnek, hiszen azokban rejlik a megoldás. A magam részéről elnézését kérem, ha...

– Rendben, rendben! – vetette oda az igazgató előrelendülve a kényelmes fotelijéből. Megragadta az asztal közepén árválkodó dossziét és az ügynök elé lökte. – Ezt pedig gondolja át még egyszer! És lehetőleg alaposabban! Új jelentést kérek, konstruktív, megoldási lehetőségekkel, értelmes konklúziókkal. Menjen!

Hobbard nem szólt semmit, csak biccentett. Hóna alá csapta a vaskos aktát, és kihátrált a szobából. Miután becsukta maga mögött a hangszigetelt ajtót, a titkárnő asztala előtt megtorpant egy pillanatra. Szédelegve és fújtatva nekidőlt a falnak.

– Ilyen kemény volt? – kérdezte a kacér szemű Jenny Rowlin, Warmick mindig mosolygós asszisztense. – Remélem, nem harapta meg magát!

– Odáig nem is jutottunk volna! Már a torkából kilövellő tűz is végzett volna velem! – mondta az ügynök. Jó szokása szerint, megdicsérte Miss Rowlin látványos dekoltázsát, aztán összeszedve magát, és elsomfordált a szobája felé.

A folyosón majdnem beleütközött a takarítóba. A fekete férfi teli szemetes zacskókat hozott ki egy szobából. Megállt a keze egy pillanatra, amikor megpillantotta az ügynököt.

– Üdvözlöm, uram. Hogy sikerült az útja?

– Hello, Charles... – Hobbard nem érzett kedvet a beszélgetéshez, ezért nem állt meg. Menet közben vetette oda a szavakat. – Ha rám néz, láthatja, hogyan sikerült...

– Látom én. Kér egy kávét? Az talán segítene...

– Nem, nem. Elég lesz egy tea is a szobámban. De kösz, Charles...

Amikor belépett, igazán örömeire szolgált, hogy bezárhatta maga mögött az iroda ajtaját. Lehajította az aktát, ami kinyílt és szétterült az asztal lapján. Feltett egy teát a filteres főzőbe, és amíg az ital elkészültére várt, lerogyott a székébe. Egy darabig mereven bámulta a dosszié teleírt lapjait.

Nos, igen, megfogadja a főnök tanácsát. Nem is tehet mást. Keresnie kell valami gyöngécske átmenetet, egy rozoga hidat a hihetetlen és a megfogható valóság partjai között...

Hátradőlt a székében és újra végigpergette magában a különös históriát. Biztos volt benne, hogy a mese töredéke van csak a birtokában, de ez is elég elképesztőnek tűnt ahhoz, hogy bárki hitelt adjon neki...

I. ELŐZMÉNY

San Francisco, California
2002. január

Jordan Stamp közel két méteres, izmuktól duzzadó termetével szinte betöltötte a könyvekkel teli, kicsi helyiséget. Megvárakoztatták, és mi tagadás, nem igazán repesett tőle. Hogy elüsse valahogy az időt, beleolvasott mindenbe, ami keze ügyébe került. Talán még olyanokba is, amikhez igazán nem volt semmi köze, de ez egy cseppet sem zavarta. A maga részéről elég szép summát fizetett azért, hogy segítséget kapjon egy titok megoldásához, és ez a tudat otthonossá tette ebben az idegen helyiségben.

A helyiség alig volt nagyobb, mint egy lakószoba, de ez egyáltalán nem gondolkodtatta el Stampet. Ő ugyanis nagyon jól tudta, hogy vendéglátója a távoli keletről származik, ahol az emberek évszázadok óta bevett szokásnak, hagyománynak, sőt, mi több, erénynek tartják az összezsúfolódást. Csendben végigböngészte a könyvespolcokat, és megcsodálta az egyetlen csupasz falon lógó festményeket. Talán a bódító hatású füstölők illata tette, melyek a földön ücsörgő bronz Buddha öléből szálltak az orrába, vagy más, nem tudta, de gondolatai visszaáramlottak a közelmúlt eseményeihez.

Két hónappal ezelőtt talált rá néhány tekercsre egy magánygyűjtő birodalmában. E forrásanyagot, bizonyos szavahihető szakértők állítása szerint, Cook kapitány legénységének egy tagja írta azon a szigetcsoporton, amit a neves hajós fedezett fel 1778-ban, és amit Sandwich-szigeteknek keresztelt el. És ahonnét melleleg soha többé nem vitorlázott más tájakra. Nem kis pénzmennyiség cserélt gazdát, míg Stampnek sikerült a nagy becsben tartott tekercs másolatát megszereznie. De gyakorlatból tudta, hogy ez a megjelenésében egyszerű, mégis tekintélyt parancsoló zöld papírdarab – amit hétköznapiasan csak dollárnak neveznek – igen nagy hatalommal

rendelkezik világszerte, így nem volt kétsége afelől, hogy eléri a célját.

Az egykori krónikás angol nyelvű leírása ősi ítéletről mesélt a több száz éves lapokon, olyanról, melyet maguk a felfedezők sem ismerhettek meg. A névtelen író is csupán törzsi beházasodása okán hallhatott a baljós históriáról valamit, amit elég szűkszavúan mesélt el a tekerceiben. A krónikás – ez mindenképpen kiéreződött az egykori leírásból – nem is lelkesedett azért, hogy megfejtse a rejtélyt. Mintegy mellékesen odamásolta a maga elbeszéléséhez az ősi írásjeleket, amiket egy szent fapajzson talált, aztán egészen más elbeszélésbe kezdett naplójában.

Stampet azonban nem hagyta nyugodni a dolog, és annyira beleszeretett a homályos históriába, hogy éjt nappallá téve próbálta megfejteni titkait. Egyedül a pajzsról másolt, érthetetlen idegen szövegnek volt köszönhető, hogy nem igazán vergődött vele zöld ágra. Stamp, megértve az utalásokat, úgy következtetett, hogy ezek a lerajzolt jelek oldják meg a titok csomóját, ezért azonnal bejelentkezett egy keleti kultúrákkal foglalkozó fordítóhoz. Az illető bármennyire is neves és elismert volt a még élő nyelvek kutatásában, ezzel a sajátos, polinéz hódítás-kori jelrendszerrel sehogyan sem boldogult. Mielőtt azonban a végső elkeseredés teljesen a hatalmába kerítette volna Stampet, tudomást szerzett egy asszonyról, aki illegális, vagy kevésbé keresett keleti művek fordításával keresi mindennapi betevőjét. Így jutott el ehhez a távol-keleti születésű, idős hölgyhöz, aki itt, a San Francisco-i Berkeley-városrészben, a nagyhírű egyetemtól nem messze, a Shattuck Avenue-n rendezkedett be. Stamp úgy érezte, végre révbe ért, és ettől boldognak tudta magát.

Megpróbált türelmesen várakozni a kicsi irodában, de ehelyett egyre elégedetlenebbé vált. Mára rendelte vissza a hölgy, megígérve, hogy a kezébe adja a fordítást, így érthető volt Stamp izgalma.

Végül, amikor már éppen azon töprengett, hogy pimasz módon az asszony keresésére indul a helyiség mögötti zugokban, ruhasurrogás ütötte meg a fülét.

Ahogy megfordult, egy japán gésákra emlékeztető, fehérre púderezett arcú hölgy bukkant elő valahonnét, és apró tálcán két kis poharat tett le az asztalra. Udvarias hangon szólította meg vendégét.

– Nos, kedves Mr. Stamp. Nagyon sajnálom, hogy ennyit kellett várakoznia... – Közben szertartásos mozdulattal a Buddha-szobor melletti párnák egyike felé nyújtotta a kezét, hellyel kínálva a vendéget. Miután maga is helyet foglalt a földön lévő ülőpárnán, folytatta: – Kérem, nézze el nekem ezt a tiszteletlenséget. Egyetlen melegségem az, hogy nem könnyű dologra vállalkoztam. Megígértem Önnek, hogy maradéktalanul igyekszem az Ön igényeit kielégíteni. Ez kötelezett. De azt is tudnia kell, végtelenül nehéz feladatot adott nekem. Még az elmúlt percekben is eszembe jutott némi helyesbítés és finomítottam a szöveget, uram.

– Semmi gond, hölgyem. – A férfi érces hangja durvának hatott a szentélyre emlékeztető helyiségben. – Nézze, a cél a fontos, a többi nem számít. Ha a feladat megközelítően jól sikerült, semmi más nem érdemel szót.

– Köszönöm kitüntető engedékenységet, uram. Minden percben, amikor az Ön szövegének fordításával foglalatostkodtam, az a szándék vezérelt, hogy ne okozzak csalódást. Kérem, fogadja el ezt az italt hálám jeléül, hogy ilyen nehéz, ámbár fennkölt feladattal bízott meg.

– Én köszönöm Önnek, asszonyom, hogy elvállalta ezt a... Hogy is mondta? Nehéz, ámbár fennkölt feladatot – válaszolt mosolyogva Stamp, miközben megragadta a pohárkát. Hatalmas markában szinte eltűnt az apró, kecses mívű porcelán. Magasra emelte ő is, ahogy az asszony tette, aztán belekortyolt a gőzölgő szeszes italba, majd folytatta: – Igazán lekötelezett. Szavaiból úgy veszem ki, hogy minden kétséget kizáróan sikerült jó fordítást készítenie.

– Kedves Mr. Stamp. Ha nyugatiasan akarnék válaszolni, azt mondanám: bizony, gond egy szál se, ami a fordítást illeti...

– Hát, ez több mint megnyugtató! Mikor láthatom?

– Uram, kérem, hadd bátorkodjam azt mondani, hogy a szaké élvezete túlrad mindenem, és a földi gondok megsemmisülnek a bódító és szent cseppjeinek ízlelgetése közben. Kortyoljuk el az italt, és csak azután engedjünk teret az üzletnek.

– Ahogy kívánja, asszonyom – bólított engedékenyen a természetes férfi és újabb kortyot engedett le a torkán a meleg italból.

A hölgy valóban átszellemült; lehunyta a pilláit, majd könnyed, himbálódzó mozdulatokat tett a fejével. Ahogy Stamp érdeklődve nézte őt, a hullámokon táncoló merülés-jelző bója jutott eszébe, amit – rutinos, ámbár meglehetősen felelőtlennek tartott bűvárként – olyan régóta menesztett az eszköztárából.

Az asszony végül megmozdult, és bekortyolta az utolsó csepp szakét is. Ezután mintha kicserélték volna, felélénkült. Könnyed és idős kora ellenére is kecses mozdulatokkal felkelt a párnáról, és hátravitte a tálcát a poharakkal. Ezután visszatért a japán etikett megkövetelte apró léptekkel, kezében egy irattartóval. Leült ugyanoda, ahol eddig foglalt helyet, és az alacsony asztalra helyezte a dossziét.

– Nos, Mr. Stamp. Itt az ideje az üzletnek.

– Örömmel hallom, asszonyom – mosolyodott el a férfi. Ez volt eddig az első kedvére való mondat.

– Helyes. Tehát a fordítás elkészült. Kérem, fussa át a szöveget, és még most, frissiben kérdezzen vissza, ha valami nem teljesen világos. Minden figyelmem az Öné, Mr. Stamp.

– Köszönöm, asszonyom... nagyon lekötelez... – dűnnyögte a férfi ösztönösen, miközben a szemei máris a szöveget falták.

Jordan Stamp gyermekkorától csillapíthatatlan vágyat érzett a kalandok iránt. Így aztán egyetlen ismerőse sem csodálkozott azon, hogy így, harmincon alig túl, már-már elhivatottságnak érzi, hogy évről évre izgalmas bűvártúrákat készítsen elő két másik társának. Ő alkotta a csapat nyomkeresőjét, aki előre felfedezi a trió

számára azokat a kivételes helyeket és lehetőségeket, amelyek jó nyári, mélytengeri kalanddal kecsegtetnek mindhármuknak.

Az eddigi szervezői sikerei arra ösztönözték, tapasztalata pedig azt súgta, hogy ez alkalommal is jó úton jár, és nem is kívánt eltérni a gyakorlattól. A mostani titokzatos lehetőség, hogy egy eddig kiaknázatlan területen egy ismeretlen legendát fedezzen fel, több volt, mint ígéretes.

Végigolvasta a sorokat, aztán elégedetten csettintett a nyelvével. A história megdöbbsentette és egyszersmind el is bővölte. Leginkább annak tulajdonított jelentőséget, hogy soha sehoh senki nem ismerhette mindazt, amit most az asszony által készült fordításban elolvashatott.

Ahogy rámeredt a sorokra és azok szinte összefolytak a szemei előtt, Stampnek két dolog jutott eszébe. Egyrészt, hogy mennyire szerencsésnek mondhatja magát, amiért a kezére játszotta a véletlen ezt az anyagot. Máris boldog felfedezőként látta magát, ahogy mázsaszámra hozza fel a hullámsírból a kincseket. Nos, igen, valószínűleg ez lesz a legnagyobb fogás.

Másfelől hirtelen megborzadt, de ennek az okára nem sikerült rájönnie. Nem értette meg a különös szorongás miéért.

– Azt hiszem, minden világos – mosolygott végül az asszonyra. Ugyanakkor észrevette a porcelánfinomságú arcbőrön az aggodalom jeleit. Mintha ez a kedves idős, de komoly arc most mintha valamilyen vészjelzéseket sugározna felé. Stamp felvonta a szemöldökét értetlenségében és sután körülnézett.

– Valami baj történt, hölgyem? – kérdezte végül.

– Nem tudom, mi a szándéka, Mr. Stamp – motyogta alig érthetően a hölgy. – De kérem, ugye, megértette a szöveg jelentőségét? Ugye, felfedezte a tiltótáblákat?

A férfi ismét értetlen arcot vágott. Legalább is igyekezett elhíttetni a hölgyel, hogy nem érti a gondolatmenetét. – Bevallom, nem tudom követni önt. Nem tervezek semmi olyat, amivel tiltótáblákba ütköznék – hazudta.

– Ez mindenképpen megnyugtató, Mr. Stamp. És higgye el, örülök, ha segíthettem önnek.

– Képzelteri, *én* mennyire örülök! Mint gyűjtő, ilyen históriákra vadásztam egész életemben. Most pedig... nézzük az üzletet.

A férfi egy köteg bankót húzott elő rövid ujjú ingje egyik zsebéből és átnyújtotta az asszonynak. Amaz a köszönet jeleként meghajtott a fejét, és nem számolta meg az összeget.

– Hálás vagyok, asszonyom. Nem felejttem el, hogy a segítségemre volt.

– Én sem, hogy ezt megtehettem, Mr. Stamp. Köszönöm a nagylelkűséget. Cserébe csak annyit: kérem, vigyázzon magára. Legyen óvatos.

Stamp elmosolyodott, mert nem igazán értette ezeknek az aggodalmaskodó, sőt már-már érzelmős búcsúszavaknak a jelentőségét. Úgy hitte, elég körültekintően járt el, amikor ügyesen elhintette, semmiféle gyakorlati célja nincs a megfejtett információval, csupán legendákra vadászik, és ezt is csak hobbi-szinten teszi. Bár eszébe jutott az is, hogy kisportolt alkata talán rácsafol erre, de ezzel már igazán nem akart törődni. Felkelt a párnáról, hóna alá csapta a szövetet és odalépett az ajtóhoz.

– Vizontlátásra, hölgyem. – És kilépett a Shattuck Avenue széles járdájára. Vidáman indult el a járdaszélen parkoló Porschéje felé.

*

A természetes férfi alig lépte át az iroda küszöbét, meglebbent egy függöny és két kínai pribék jelent meg az asszony mellett. A fordító szégyenkezve bámult a kilépő után, és tudta, hogy most már semmit sem tehet érte. Egy másik, ősi kultúrában, a világ túlsó oldalán ezt egykor így mondták: *A kocka el van vetve.*

A két természetes testőr közrefogta és hátracipelte az asszonyt, egy függönnyel lezárt, kisebb helyiségbe. Itt egy kövér férfi várt rájuk, aki kényelmesen üldögélt egy fotelben, pózolásával fensőbbiségét

igyekezett fitogtatni. Elterpeszkedett a fotelben és lábát felrakta egy feltornyozott könyvkupacra, aztán elővett egy szivart és méltóságteljesen rágyújtott.

– Úgy gondolom, simán ment a jenkivel.

Az asszony dacosan hallgatott. Megpróbált uralkodni magán, de biztos volt benne, hogy mindenki látja, ahogy kezei reszketnek halálfélelmében.

Az egyik pribék odalépett elé, és minden átmenet nélkül ököllel az arcába vágott. Az asszony felsikoltott a fájdalomtól; ellenállása a semmibe porladt.

– Válaszolj, ha a nagytiszteletű Tzeung úr kérdez, te vén szajha! – üvöltött a férfi, és megerősítésképpen még egy ütést mért a fogoly fejére.

Az asszony összeroskadt. Négykézláb toporgott a földön, aztán egyik kezével az orrából ömlő vért kezdte törölgetni.

– I-igen, simán... Tzeung úr – nyögte elfojtott zokogással.

– Rendben, ügyes voltál. A jenki most terveket fog szőni. Remek. De ugye, azt tudod, hogy hol hibáztál?

A hölgy nem mert ellenkezni; ezúttal azonnal válaszolt:

– Nem tudom, uram. Mindent úgy tettem, ahogy parancsoltad.

– Nem tudod? – rivallt rá Tzeung, aki egészen eddig még nyájas és modoros hangon beszélt, most azonban dühödt állattá változott. Őrjöngve beletalpalt az asszony arcába. Amaz végigcsúszott a szőnyegen, és összeroskadt az egyik könyvespolc előtt. A bútor megingott és rázuhant az asszonyra, a több száz aláhulló kötet szinte betakarta fájdalomtól vonagló alakját. Mintha élete társai, a könyvek próbálták volna elrejteni őt a gonoszok elől.

Nem sok sikerrel, persze. Tzeung, a dühöngő fenevad, Hawaii alvilágának egyik kiskirálya nem akart dolgavégezetlenül távozni.

– Mi az, hogy nem tudod? Hát ennyire elmebetegnek nézel, hogy nem vettem észre a figyelmeztetést? Azt hitted, elsiklik a figyelmünk, te némbor? Hogyan gondolhattad ezt? – És intett az egyik emberének. Hirtelen megvillant egy kés, amely a másodperc

töredéke alatt elvégezte a dolgát. Mire az asszony megérezte, hogy forró vére kibuggyan elvágott torkán, és szembesül önnön halála kínjával, a katonai kés már újra tokjában hevert a pribék oldalán.

Tzeung, aki világeletében élvezte a visszafordíthatatlan pillanat látványát, azt, amikor a lélek az előbb még élő testből végleg távozik, és csak egy mozdulatlan tetem marad utána, most is figyelmet szentelt ennek az eseménynek. Vigyorral az arcán kísérte végig a haldokló végső mozdulatát, amellyel kilépett a földi lét fájdalomából. Ezután sietség nélkül kiürítette az asszony irodájának szekrényeit, fiókjait és a fellelt készpénzt a zsebébe gyúrta.

– Induljunk. És ne maradjon nyom – szólt a másik emberének. A pribék erre bólintott és egy pasztik robbanószert helyezett el a hátsó helyiségben, aminek az időzítőjét negyed órával későbbre állította. Tzeung megvárta, míg végez, és nyomában maga is távozott a helyiségből. Csak annyit időzött az utcán, hogy egy keveset gyönyörködjék a Golden Gate híd vöröslő alakjában, meg a távoli Öböl ködös panorámájában.
